

Augmenta l'IPC a Catalunya mentre els preus de l'alimentació moderen lleugerament la seva pujada.

Barcelona, 12 de maig de 2023.- L'Índex de Preus al Consum (IPC) a Catalunya torna a pujar i tancar l'abril al 3,9%, vuit dècimes més que al març, segons les dades publicades aquest divendres per l'Institut Nacional d'Estadística (INE). La inflació anual a les diverses demarcacions catalanes també puja: a Barcelona és del 3,9%, com a Girona, mentre que a Lleida se situa en el 4,5% i a Tarragona en el 3,5%.

La taxa d'inflació subjacent –que no inclou els preus de l'energia ni els aliments no elaborats- ha baixat fins al 6,6%, respecte al 7,5% del març.

Anualment, però, els aliments lideren l'encariment, amb una inflació acumulada del 12,2%. Amb tot, moderen el seu ritme de pujades, ja que al març l'IPC interanual va ser del 14,6%. L'últim mes que van créixer menys va ser a l'agost, quan la taxa se situava en el 12,1%. Aquesta moderació a la pujada “no és perquè no pugin, que continuen pujant una barbaritat, sinó perquè pugen menys que fa un any. De fet, continuen pujant més d'un 12%, més del quàdruple que els salaris”, denuncia Maria Recuero, secretària general de la USOC.

A l'estat espanyol també torna a pujar la inflació després del mes de març i se situa en el 4,1%. Igual que el mes passat, estem davant una pujada sobre pujada, en aquest cas de vuit dècimes més que la del març, amb una inflació mensual del 0,6%.

L'última dada de pujada salarial pactada en conveni és del 3,14%, gairebé un punt menys que l'IPC actual. “La major part de la negociació col·lectiva amb efectes econòmics en 2023 està ja tancada i seguim amb pèrdua de poder adquisitiu, sumada al 5,3% que ja vam perdre en 2022. Cal lluitar de veritat pels salaris, no signar un document d'intencions sense valor real. No es pot dir que els salaris pujaran per a tothom un 4%. Això és populisme”, sosté Maria Recuero.

No obstant això”, continua, “la realitat és que la mitjana de durada d'un contracte no ha deixat de baixar a l'estat espanyol: a l'abril de 2021 era d'una mica més de 54 dies; en canvi, el 2022, amb la reforma laboral ja “consolidada”, de 47 dies. Al 2023, després de milions de contractes indefinits, un contracte dura, de mitjana, 45 dies. La contractació indefinida és cada vegada més temporal, i cobrar el salari d'un mes complet, per a afrontar aquesta inflació, ha passat de ser un dret dels treballadors a convertir-se en un luxe o privilegi”.